

عنوان مقاله:

نگاهی ناقدانه بر خرقه و آداب آن در متون عرفانی

محل انتشار:

یازدهمین همایش ملی متن پژوهی ادبی هنر و ادبیات عرفانی (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

یداله طالشی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، واحد اسلامشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، اسلامشهر، ایران

معصومه محمدنژاد - باشگاه پژوهشگران جوان و نخبگان، واحد اسلامشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، اسلامشهر، ایران

فرحناز نعمتی هولاسو - دبیر آموزش و پرورش شهرستان اسلامشهر

خلاصه مقاله:

صوفیان همانند هر طبقه اجتماعی دیگر، برای بازنمایی هویت و عقاید خود، سمبل‌هایی برگزیده‌اند. بارزترین این سمبل‌ها از طریق خرقه یا جامه آنان منعکس شده است. خرقه به تکه‌ای از پارچه، پاره لباس، جامه‌ای که از تکه‌های گوناگون دوخته شده باشد، گویند و در اصطلاح به لباس رسمی صوفیان گفته می‌شود که از تکه‌های بی ارزش پارچه‌به صورت چهل تکه می‌دوخته‌اند. دیر زمانی از ظهور و شکل‌گیری تصوف در اسلام‌نمی‌گذشت که خرقه به عنوان نماد تصوف رخ نمود، و با گذشت زمان همراه با تغییراتیکه در جهات مختلف تصوف به وجود می‌آمد، خرقه هم از قافله عقب‌نماند و آداب و رسوم فراوانی را به خود اختصاص داد. این پژوهش گامی کوتاه در بازنگری ناقدانه خرقه پوشی و آداب آن است و درنهایت به این نتیجه می‌رسد که یکی از بدعت‌های تصوفکه ریشه در تعالیم غیر اسلامی دارد خرقه پوشی و خرقه دادن است و «چه بسا خرقه که مستوجب آتش باشد».

کلمات کلیدی:

خرقه، صوفی، عرفان، سمبل، نقد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1518129>

